

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPIJSKIEJ

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2005 r. — Gesner przeciwko OHIM

(Sprawa F-119/05)

(2006/C 96/53)

(Język postępowania: hiszpański)

Strony

Strona skarżąca: Charlotte Gesner (Kildedalsvej, Dania) [Przedstawiciele: J. Vazquez Vazquez i C. Amo Quiñones, avocats]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (OHIM)

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 2 września 2005 r. oddalającej zażalenie skarżącej na decyzję OHIM z dnia 21 kwietnia 2005 r. odmawiającą zwołania komitetu ds. inwalidztwa;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, która do dnia 15 kwietnia 2005 r. była zatrudniona w OHIM jako pracownik pomocniczy na czas określony, cierpi od 2003 r. na dyskopatię oraz rozmaite schorzenia kręgosłupa. Mimo interwencji chirurgicznej i licznych terapii lekarskich oraz fizykoterapii niezmiennie cierpiała z powodu silnych bólów odcinka lędźwiowego. Ponieważ musiała pozostawać w pozycji siedzącej przez długi czas stan jej zdrowia pogorszył się, w konsekwencji czego przez wiele miesięcy pozostawała na zwolnieniu chorobowym.

Pismem z dnia 11 marca 2005 r. skarżąca wniosła do OHIM o zwołanie komitetu ds. inwalidztwa, który miałby stwierdzić jej niezdolność do dalszego wykonywania obowiązków i przyznać jej rentę inwalidzką.

OHIM wniosek ten oddalił, uzasadniając odmowę w dwojaki sposób. Po pierwsze art. 59 Regulaminu pracowniczego należy jego zdaniem poddawać wykładni, zgodnie z którą powołanie komitetu ds. inwalidztwa należy do wyłącznej kompetencji organu powołującego. Po drugie czas trwania zwolnienia chorobowego skarżącej wyniósł jedynie 294 dni w okresie 3 ostatnich lat i w związku z tym znalazł się poniżej dolnej granicy określonej w art. 59 ust. 4 Regulaminu pracowniczego.

Skarżąca formułuje zasadniczo cztery zarzuty. Po pierwsze zdaniem skarżącej organ powołujący nie może uzurpować sobie wyłącznego uprawnienia do zwoływania komitetu ds. inwalidztwa. Gdyby tak było organ powołujący mógłby a priori

subiektywnie arbitralnie przesądzać, czy pracownik albo urzędnik jest na tyle ciężko chory, aby wymagało to zwołania komitetu ds. inwalidztwa i skierowania do niego danego przypadku do zaopiniowania.

Po drugie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja została błędnie uzasadniona. Zastosowanie granic czasowych określonych w art. 59 ust. 4 regulaminu pracowniczego w sposób taki jak uczynił to OHIM pozbawia prawa do renty inwalidzkiej tych pracowników i urzędników, których czas trwania zwolnienia nie osiągnął tych granic, choć z powodu wypadku lub szybko postępującej choroby stali się niezdolni do pracy.

Po trzecie podlegające zastosowaniu przepisy dotyczące zwołania komitetu ds. inwalidztwa nie znajdują się w art. 59 regulaminu pracowniczego, lecz w przepisach regulujących prawo do renty inwalidzkiej, a mianowicie w art. 31 i 33 warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot oraz w art. 9 regulaminu pracowniczego i załączniku VIII do tego regulaminu.

Po czwarte zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja narusza zakaz dyskryminacji i zasadę równego traktowania. OHIM pozbawia swoich pracowników możliwości zwołania komitetu ds. inwalidztwa, podczas gdy pozostali pracownicy Wspólnot taką możliwością dysponują. Ponadto pracownicy OHIM zatrudnieni na podstawie umowy zawartej na okres poniżej trzech lat nie mają praktycznie dostępu do komitetu ds. inwalidztwa, gdyż niezależnie od tego, jak bardzo byliby chorzy, nigdy nie spełnią wymogu dotyczącego czasu trwania zwolnienia chorobowego określonego w art. 59 ust. 4 regulaminu pracowniczego.

Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2006 r. — Scafarto przeciwko Komisji

(Sprawa F-6/06)

(2006/C 96/54)

(Język postępowania: włoski)

Strony

Strona skarżąca: Nicola Scafarto (Luksemburg, Luksemburg) [Przedstawiciel: A. D'Antuono i G. Somma, avvocati]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- orzeczenie niemożności stosowania, w rozumieniu art. 241 WE, art. 12 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego;
- uchylenie domniemanej decyzji organu powołującego oddalającej zażalenie złożone przez skarżącego na decyzję nr 000617 z dnia 17 marca 2005 r.;
- uchylenie wyżej wspomnianej decyzji w zakresie w jakim organ powołujący zaszerzegował skarżącego do grupy A*6, szczebel pierwszy, zamiast do grupy A*8, szczebel pierwszy;
- zobowiązanie strony pozwanej do zastąpienia zakwestionowanej części wspomnianej decyzji postanowieniami, na podstawie których skarżący zostanie powołany do grupy A*8, szczebel pierwszy ze skutkiem wstecznym;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego wszelkich kwot, które nie zostały mu wypłacone w związku z bezprawnością zaskarżonych decyzji, wraz z odsetkami;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, wpisany na listę rezerwową konkursu EUR/A/155/2000 do grupy zaszerzegowania A6 i A7, został po wejściu w życie nowego regulaminu pracowniczego zatrudniony przez Komisję i zaszergowany do grupy A*6.

W swojej skardze podnosi on w szczególności, że decyzja ustalająca jego grupę zaszergowania narusza art. 31 regulaminu pracowniczego.

Podnosi on następnie, że w każdym razie wspomniana decyzja jest bezprawna, w związku z tym, że jej podstawa prawna, czyli art. 12 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego, jest bezprawny w związku z naruszeniem następujących zasad: pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań, niedyskryminacji, równości traktowania, zasady zdrowego rozsądku (*ragionevolezza*) i dobrej administracji. Skarżący dodaje wreszcie pomocniczo, że zakładając nawet, że zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań nie jest zawsze absolutna, to każdy wyjątek lub odstępstwo od niej muszą być zgodnie z przepisami uzasadnione, który to warunek nie został spełniony w niniejszym przypadku.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2006 r. — B. przeciwko Komisji**(Sprawa F-7/06)**

(2006/C 96/55)

*(Język postępowania: francuski)***Strony**

Strona skarżąca: B. (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciele: S. Rodrigues i A. Jaume, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu powołującego (AIPN) z dnia 10 października 2005 r. oddalającej zażalenie skarżącej na decyzję AIPN z dnia 26 kwietnia 2005 r. odmawiającą przyznania skarżącej dodatku zagranicznego;
- zobowiązanie pozwanej do wypłaty na rzecz skarżącej dodatku zagranicznego od dnia wstąpienia przez nią do służby;
- zasądzenie od pozwanej odsetek za zwłokę od dnia wydanie spornej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, będąca urzędnikiem Komisji, kwestionuje decyzję w sprawie ostatecznego ustalenia uprawnień, którą pozwana odmówiła przyznania skarżącej dodatku zagranicznego.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi przede wszystkim naruszenie art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego. Skarżąca podnosi również zarzut nierównego traktowania, jako że stosowanie wymogu dotyczącego obywatelstwa, określonego w tiret pierwszym wskazanego przepisu, do urzędników, którzy posiadają poza obywatelstwem państwa, na terytorium którego znajduje się ich miejsce zatrudnienia, również obywatelstwo innego Państwa Członkowskiego, narusza zasadę niedyskryminacji i równego traktowania.

Następnie skarżąca podnosi, że w każdym razie spełnia ona wymóg dotyczący miejsca zamieszkania określony w tiret drugim przedmiotowego przepisu.

Subsydiarnie skarżąca podnosi naruszenie art. 4 ust. 1 lit. b) załącznika VII do regulaminu pracowniczego poprzez nieuwzględnienie w zaskarżonej decyzji okoliczności, iż skarżąca spełnia wszystkie wymogi dotyczące obywatelstwa jak i miejsca zamieszkania określone w tym przepisie.